

Posouzení námitky diskriminace ve věci platby za užívání vyhrazeného parkovacího stání pro osobu se zdravotním postižením

Pan A. (dále také „stěžovatel“) se na veřejného ochránce práv obrátil ve věci podmínek zřizování vyhrazeného parkování ve městě Rokycany (dále také „město“). Odbor dopravy Městského úřadu Rokycany, (dále také „úřad“) jeho žádosti o vyhrazené parkování vyhověl. Stěžovatel je však povinen platit roční platbu městu ve výši 10 000 Kč + DPH za užívání vyhrazeného parkovacího stání, a to na základě nájemní smlouvy. Stěžovatel je držitelem průkazu ZTP.

Jako veřejný ochránce práv vykonávám působnost v oblasti ochrany před diskriminací,¹ v rámci níž poskytuji metodickou pomoc obětem diskriminace.² Protože zřizování vyhrazených parkovišť pro osoby se zdravotním postižením považuji za naplňování práva na rovné zacházení,³ zabýval jsem se tím, zda vyžadováním platby za užívání vyhrazeného parkovacího stání nedochází k diskriminaci.⁴

A. Shrnutí závěrů

Využívání parkování v místě bydliště je službou určenou veřejnosti jakož i službou ve smyslu antidiskriminačního zákona. Proto má město jakožto poskytovatel služby povinnost přijmout přiměřené opatření vůči osobě se zdravotním postižením.⁵ Své povinnosti se město může zprostit, prokázalo-li by, že opatření pro něj představuje nepřiměřené zatížení. Přitom se berou do úvahy kritéria stanovená antidiskriminačním zákonem.⁶ Jde především o míru užitku, kterou má osoba s postižením z vyhrazeného parkování, a o způsobilost náhradních opatření uspokojit potřeby osoby s postižením. Dále jde o finanční únosnost opatření pro město a dostupnost finanční a jiné pomoci pro realizaci opatření. Teprve po pečlivém posouzení uvedených kritérií město může učinit závěr o tom, zda pro něj zřízení vyhrazeného parkování bez platby za jeho užívání v případě stěžovatele představuje nepřiměřené zatížení.

Stěžovatel je starobní důchodce a je držitelem průkazu ZTP, protože má amputovanou levou dolní končetinu. Město stěžovateli vyhrazené parkování povolilo. Podmínkou jeho užívání je ale úhrada platby ve výši 10 000 Kč + DPH ročně za nájem pozemku určeného pro vyhrazené parkovací stání. Na žádost stěžovatele mu město umožnilo hradit platbu v měsíčních úhradách.

Ačkoli vítám krok ze strany města, které umožnilo stěžovateli hradit platbu v měsíčních úhradách, nic nenasvědčuje tomu, že by se město zabývalo kritérii nepřiměřeného zatížení. Město se dopustilo nepřímé diskriminace podle ustanovení § 3 odst. 2 antidiskriminačního

1 Podle § 1 odst. 5 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

2 Podle § 21b zákona o veřejném ochránci práv.

3 Doporučení veřejného ochránce práv ke zřizování vyhrazených parkovišť pro osoby se zdravotním postižením ze dne 30. března 2021, sp. zn. 97/2018/DIS; dostupné z <https://eso.ochrance.cz/Nalezene/Edit/9144>.

4 Podle zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), ve znění pozdějších předpisů.

5 Ustanovení § 3 odst. 2 antidiskriminačního zákona.

6 Ustanovení § 3 odst. 3 antidiskriminačního zákona.

zákona vůči stěžovateli, když neposoudilo, zda při stanovení roční platby za užívání vyhrazeného parkování bude jeho užívání stále efektivní, rovné a důstojné, nebo zda naopak nedojde k takovému snížení užitku plynoucího z vyhrazeného parkování pro stěžovatele, které by vyhrazené parkování činilo pouze teoretickou možností. Svým postupem město nenaplnilo povinnosti pro něj plynoucí z antidiskriminačního zákona ve vztahu ke stěžovateli jakožto osobě s postižením.

V návaznosti na ustanovení § 21b odst. c) zákona o veřejném ochránci práv proto městu doporučuji, aby **zvážilo vynětí držitelů průkazů ZTP a osob se zdravotním postižením z platby za užívání vyhrazeného parkovacího stání tak, jak tomu je u držitelů průkazů ZTP/P.**

B. Skutková zjištění

B.1 Situace stěžovatele a okolnosti žádosti

Stěžovatel je starobní důchodce s tělesným postižením. Má amputovanou levou dolní končetinu a je držitelem průkazu ZTP. Stěžovatel využívá vyhrazené parkovací stání v ulici Z, kde bydlí, již řadu let. Do konce roku 2020 měl stěžovatel vyhrazené parkování u svého bydliště, aniž za něj musel platit.

Od roku 2021 město zavedlo nové podmínky zřizování vyhrazeného parkování.⁷ Těmi je mimo jiné stanovena platba za užívání vyhrazeného parkovacího stání. Standardní výše platby činí 20 000 Kč + DPH ročně (celkem tedy 24 200 Kč ročně). Pro osoby, které jsou držiteli průkazů ZTP, činí platba 10 000 Kč + DPH ročně (celkem tedy 12 100 Kč ročně). Pro osoby, které jsou držiteli průkazů ZTP/P, je vyhrazené parkování bez povinnosti platby. Platby město vybírá na základě nájemních smluv uzavřených s žadateli o vyhrazené parkování. S držiteli průkazů ZTP/P město uzavírá smlouvy o výpůjčce.

Stěžovatel pro rok 2021 podal na úřad žádost o zřízení vyhrazeného parkovacího stání na ulici Z.⁸ Úřad mu zřízení vyhrazeného parkování povolil.⁹ Město s ním následně uzavřelo nájemní smlouvu,¹⁰ na základě které je stěžovatel povinen hradit nájemné ve výši 10 000 Kč + DPH ročně (celkem tedy 12 100 Kč ročně) za užívání vyhrazeného parkovacího stání. Stěžovatel uvedl, že výše nájemného je tak vysoká, že jako starobní důchodce s postižením si jej nemůže dovolit hradit jednorázově, a proto požadoval alespoň možnost měsíčních úhrad. Na jeho žádost mu město umožnilo hradit platbu v měsíčních úhradách nájemného podle stanoveného platebního kalendáře.¹¹

V současné době stěžovatel vyhrazené parkovací stání využívá a platí za něj nájemné. Obvyklou údržbu parkovacího stání si zajišťuje sám na své náklady. Stěžovatel městu dále uhradil částku ve výši 3 024 Kč za užívání parkovacího stání bez právního důvodu za období

7 Usnesení Rady města Rokycany č. 14187, ze dne 8. prosince 2020;

dostupné z https://www.rokycany.cz/assets/File.ashx?id_org=14069&id_dokumenty=898277 [cit. 23. 9. 2021].

8 Žádost o povolení zvláštního užívání místní komunikace – vyhrazeného parkování ze dne 24. února 2021, č. j. MeRo/3940/OD/21.

9 Rozhodnutí o povolení zvláštního užívání komunikace ze dne 9. března 2021, č. j. MeRo/5620/OD/21.

10 Smlouva o nájmu parkovacího stání ze dne 17. března 2021, č. j. ORM/7774/2021.

11 Platební kalendář tvoří přílohu č. 1 smlouvy o nájmu parkovacího stání. Podle něj hradí stěžovatel cca 1 008 Kč měsíčně za užívání vyhrazeného parkovacího stání.

leden až březen 2021, kdy parkovací stání využíval, avšak bez platného rozhodnutí úřadu a bez nájemní smlouvy.¹²

B.2 Vyjádření města

V červenci 2021 se pověřená zaměstnankyně Kanceláře veřejného ochránce práv obrátila na starostu města Rokycany Václava Kočího. Žádala o vyjádření k věci a zodpovězení několika otázek.

Město ve svém vyjádření uvedlo následující:

- Město nepožadovalo žádnou další platbu nad rámec platby nájemného za užívání vyhrazeného parkovacího místa. V rámci vstupní investice musí uživatel vyhrazeného parkování běžně hradit cca 5 000 Kč za zajištění osazení a instalaci svislého a vodorovného dopravního značení.
- Platba nájemného v sobě nezahrnuje žádné výkony či služby ze strany města. Pokud jde o údržbu vyhrazeného parkovacího místa v podobě odklizení sněhu, město provádí odklizení sněhu v rámci zimní údržby na všech parkovacích stáních bez ohledu na to, jestli jde o vyhrazené parkovací stání, či nikoli. Podmínkou však je, že je parkovací stání v danou chvíli neobsazené.
- Držitelé průkazů ZTP jsou zvýhodněni oproti žadatelům bez tohoto průkazu, a sice výší nájemného. Žadatelé bez průkazu hradí 20 000 Kč + DPH, žadatelé s průkazem ZTP hradí 10 000 Kč + DPH a žadatelé s průkazem ZTP/P mají vyhrazené parkování zdarma.
- Platba nájemného představuje regulační poplatek. Jeho výše je regulační a neslouží jako zdroj příjmů. Město se proto nedomnívá, že by vynětí držitelů průkazů ZTP z platby nájemného za užívání vyhrazeného parkování představovalo nepřiměřené zatížení pro město.
- K 6. srpnu 2021 činí příjmy za vyhrazené parkování za rok 2021 celých 175 450 Kč. Tato částka představuje 0,05 % z celkových příjmů města za rok 2021. Všechny nájemní smlouvy na vyhrazené parkování má město uzavřené s držiteli průkazů ZTP. Konkrétně jde o 15 nájemních smluv s držiteli průkazů ZTP a 7 smluv o výpůjčce s držiteli průkazů ZTP/P.

C. Právní hodnocení

Město se dopustilo nepřímé diskriminace podle ustanovení § 3 odst. 2 antidiskriminačního zákona vůči stěžovateli, když neposoudilo, zda při stanovení roční platby za užívání vyhrazeného parkování bude jeho užívání stále efektivní, rovné a důstojné, nebo zda naopak nedojde k takovému snížení užítu plynoucího z vyhrazeného parkování pro stěžovatele, které by vyhrazené parkování činilo pouze teoretickou možností.

C.1 Parkování jako služba určená veřejnosti

Antidiskriminační zákon zakazuje diskriminaci mimo jiné v oblasti přístupu ke službám a při jejich poskytování, jsou-li nabízeny veřejnosti.¹³ Zákon o pozemních komunikacích

¹² Daňový doklad č. 22100126, ze dne 6. dubna 2021.

¹³ Ustanovení § 1 odst. 1 písm. j) antidiskriminačního zákona.

stanovuje možnost široké veřejnosti využívat místní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny.¹⁴ Jedná se především o přepravu a parkování na místní komunikaci. Využívání místní komunikace za účelem jízdy a parkování v místě bydliště lze tedy považovat za službu ve smyslu antidiskriminačního zákona.

C.2 Zdravotní postižení jako chráněný diskriminační důvod

Jedním z chráněných diskriminačních důvodů je zdravotní postižení.¹⁵ Tím se ve smyslu antidiskriminačního zákona rozumí tělesné, smyslové, mentální, duševní nebo jiné postižení, které brání nebo může bránit osobám v jejich právu na rovné zacházení ve vymezených oblastech. Musí jít zároveň o dlouhodobé postižení, které trvá nebo má podle poznatků lékařské vědy trvat alespoň jeden rok.¹⁶

C.3 Povinnost přijmout přiměřené opatření

Podle antidiskriminačního zákona se nepřímou diskriminací z důvodu zdravotního postižení rozumí také odmítnutí nebo opomenutí přijmout přiměřené opatření, aby mohla osoba s postižením využít služeb určených veřejnosti, ledaže by takové opatření představovalo nepřiměřené zatížení.¹⁷ Zdravotní postižení představuje specifický diskriminační důvod a na rozdíl od veskrze pasivní povinnosti nediskriminovat má povinnost přijmout přiměřená opatření aktivní charakter.¹⁸ Úprava zdravotního postižení v antidiskriminačním zákoně je přitom založena na sociálním modelu postižení, který vychází z obtíží, které může lidem s postižením přinést sociální prostředí, jež není přizpůsobeno jejich potřebám.¹⁹

Pro výklad antidiskriminačního zákona je významná Úmluva o právech osob se zdravotním postižením, která stanovuje povinnost smluvních stran zajistit přístupnost služeb pro osoby s postižením.²⁰ Na otázku přístupnosti služeb je přitom třeba nahlížet komplexně tak, aby byl přístup ke službám efektivní, rovný a respektoval důstojnost osob s postižením.²¹ Přístupnost musí zohlednit mimo jiné věk osoby s postižením. Vzhledem k důstojnosti je třeba poměřovat také přiměřenost vynaložených nákladů.²²

Přijmout přiměřená opatření, která zpřístupňují službu lidem s postižením, je obecnou povinností poskytovatele služeb. Přijmout opatření ale nemusí, pokud pro něj představuje nepřiměřené zatížení. Při rozhodování o tom, zda je konkrétní opatření nepřiměřené

14 Ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

15 Ustanovení § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona.

16 Ustanovení § 5 odst. 6 antidiskriminačního zákona.

17 Ustanovení § 3 odst. 2 antidiskriminačního zákona.

18 KVASNICOVÁ, Jana, ŠAMÁNEK, Jiří a kol. *Antidiskriminační zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, ISBN 978-80-7478-879-6, s. 177.

19 BOUČKOVÁ, Pavla a kol. *Antidiskriminační zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, ISBN 978-80-7400-618-0, s. 107–116.

20 Čl. 9 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením, vyhlášené pod č. 10/2010 Sb. m. s.

21 Blíže viz návrh Obecného komentáře Výboru OSN pro práva osob se zdravotním postižením k čl. 9 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením, bod 10; dostupné z <https://digitallibrary.un.org/record/779678>.

22 Tamtéž, bod 24.

zatěžující, je třeba vzít v úvahu kritéria stanovená antidiskriminační zákonem.²³ V případech vyhrazeného parkování jde o míru užitku vyhrazeného parkování pro konkrétní osobu s postižením ve spojení s náhradními opatřeními způsobilými uspokojit potřeby osoby s postižením, a to na základě celkového zdravotního stavu osoby s postižením.²⁴ Dalším kritériem je únosnost finančních nákladů spojených s realizací vyhrazeného parkování pro město. Toto kritérium je třeba posuzovat společně s následujícími, kterým je dostupnost finanční a jiné pomoci k realizaci vyhrazeného parkování.

Teprve po pečlivém posouzení uvedených kritérií lze učinit závěr o tom, zda lze považovat opatření vůči osobě s postižením za přiměřené, nebo je takové opatření vůči poskytovateli služeb nepřiměřeně zatěžující, a tedy jej nelze požadovat po poskytovateli služeb. V daném případě to znamená, že teprve po pečlivém posouzení město může učinit závěr o tom, zda pro něj zřízení vyhrazeného parkování bez platby za jeho užívání v konkrétním případě stěžovatele představuje nepřiměřené zatížení. Jinými slovy, zda se město může v konkrétním případě stěžovatele zprostit povinnosti přijmout přiměřené opatření, tj. zřídit vyhrazené parkovací stání bez platby za jeho užívání.

C.4 Platba za užívání vyhrazeného parkovacího stání

Držitelé průkazů ZTP jsou zproštěni hrazení místního poplatku za užívání veřejného prostranství spočívajícího ve vyhrazení parkovacího místa.²⁵ Obce mohou místní poplatky zavést, ale nemusí.²⁶ I při výkonu samostatné působnosti se však obce musejí řídit právními předpisy a při plnění svých úkolů mají chránit veřejný zájem.²⁷

Místní poplatek za užívání veřejného prostranství má především regulační, stimulační a fiskální účel.²⁸ Obce regulují užívání veřejného prostranství s cílem dosáhnout menšího rozsahu zvláštního užívání veřejného prostranství a zkrácení doby zvláštního užívání veřejného prostranství, zároveň přijaté platby slouží k zajištění rozpočtových příjmů obcí.²⁹ Soukromoprávní platba (jako např. nájemné) sleduje velmi pravděpodobně obdobné cíle. Přesto však jde o dva odlišné instituty, které obce mohou v principu ukládat souběžně. Obce tedy mohou být jak příjemcem veřejnoprávní platby, tak vedle toho i platby soukromoprávní.³⁰

23 Ustanovení § 3 odst. 3 antidiskriminačního zákona stanovuje tato kritéria: míra užitku, kterou má osoba s postižením z realizace opatření, finanční únosnost opatření pro město, dostupnost finanční a jiné pomoci pro realizaci opatření a způsobilost náhradních opatření uspokojit potřeby osob s postižením.

24 Doporučení veřejného ochránce práv ke zřizování vyhrazených parkovišť pro osoby se zdravotním postižením, op. cit., s. 19.

25 Ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

26 Ustanovení § 1 zákona o místních poplatcích.

27 Ustanovení § 2 odst. 2 a § 35 odst. 3 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů.

28 TĚŽKÝ, Václav, JANTOŠ, Michal, SIUDA, Kamil. *Zákon o místních poplatcích. Komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2016, ISBN 978-80-7552-453-9, s. 58.

29 Tamtéž, s. 58.

30 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. července 2009, č. j. 9 Afs 86/2008-89; dostupné z www.nssoud.cz.

Ačkoliv některá literatura dovozuje ze zákona o obcích³¹ dokonce povinnost obcí požadovat zaplacení i soukromoprávní platby za zvláštní užívání jejich pozemku, současně připouští, že mohou existovat odůvodněné případy, kdy obce soukromoprávní platbu požadovat nebudou (např. v případě sportovních akcí pro mládež či charitativních akcí).³² Na jednání obcí jakožto veřejnoprávních subjektů totiž lze klást i ve sféře občanského práva vyšší požadavky co do rovného přístupu k fyzickým osobám než na obdobná jednání soukromoprávních subjektů.³³ Obdobně rozhodl i Nejvyšší soud, podle kterého „*obec jakožto veřejnoprávní korporace má při nakládání se svým majetkem určité zvláštní povinnosti vyplývající právě z jejího postavení jakožto subjektu veřejného práva.*“³⁴

C.5 Hodnocení postupu města

Město sice neuložilo stěžovateli místní poplatek, uložilo mu ale hradit platbu za užívání vyhrazeného parkovacího stání, a to v podobě ročního nájemného za nájem pozemku určeného pro vyhrazené parkovací stání. K této platbě se stěžovatel zavázal na základě nájemní smlouvy, kterou uzavřel s městem a kterou město podmiňuje vyhrazení parkovacího stání. Město uvedlo, že platba nájemného představuje regulační poplatek, který neslouží jako zdroj příjmů města. K 6. srpnu 2021 činily příjmy z nájemních smluv na vyhrazené parkování 0,05 % z celkových příjmů města za rok 2021. Příjmy z platby za užívání vyhrazeného parkování jsou tak v rozpočtu města zanedbatelné.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel má dlouhodobé tělesné postižení, je osobou se zdravotním postižením ve smyslu antidiskriminačního zákona.

Město bez prostoru pro další posouzení zatížilo platbou za užívání vyhrazeného parkování i osoby s postižením – držitele průkazů ZTP. Tím, že město bez dalšího zatížilo platbou za užívání vyhrazeného parkování i osoby s postižením (držitele průkazů ZTP), snížilo výhody plynoucí pro tyto osoby z vyhrazeného parkování mající za cíl jejich zrovnoprávnění s osobami bez postižení. Výjimkou by byly pouze případy, kdy by zproštění od plateb osob s postižením představovalo pro město nepřiměřené zatížení. Ačkoli vítám krok ze strany města, které umožnilo stěžovateli hradit platbu v měsíčních úhradách, musím konstatovat, že z dokumentů předložených stěžovatelem a z vyjádření města neplyne, že by se město zabývalo kritérii nepřiměřeného zatížení.

Ve vztahu k míře užitku a k případným náhradním opatřením je třeba uvést, že pokud město dospělo k závěru, že stěžovatel jakožto osoba s postižením vyhrazené parkovací stání potřebuje a povolila jej, zatížením platbou za jeho užívání naopak snižuje míru užitku z tohoto vyhrazeného parkovacího stání pro stěžovatele. Stěžovatel totiž musí nést další náklady, které pro něj ve spojení s náklady týkajícími se zřízení a údržby vyhrazeného parkování nemusí být únosné či důstojné. Finanční pomoc, která by náklady umožnila snížit, přitom není dostupná, neboť příspěvek na mobilitu mohou čerpat pouze osoby,

31 Konkrétně z § 38 a násl. zákona o obcích.

32 *Zákon o místních poplatcích. Komentář*, op. cit., s. 59–60.

33 ČERNÍN, Karel, SLOVÁČEK, David. Obrana proti nesouhlasnému stanovisku obce jako vlastníka infrastruktury. In: *Bulletin advokacie*. [online]. Praha: Česká advokátní komora v Praze. 2010, č. 6. [cit. 4. 10. 2021], s. 43. ISSN 1210-6348; dostupné z http://www.bulletin-advokacie.cz/assets/zdroje/casopis/2010/BA_06_web.pdf.

34 Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. dubna 2009, sp. zn. 28 Cdo 3297/2008; dostupné z www.nsoud.cz.

které se dopravují nebo jsou dopravovány za úhradu.³⁵ Míra užitku pro stěžovatele navíc stoupá s přibývajícím věkem, se kterým se pojí postupné zhoršování schopnosti pohybovat se.

Ve vztahu k únosnosti finančních nákladů samo město uvedlo, že vynětí držitelů průkazů ZTP z roční platby za užívání vyhrazeného parkování by nepředstavovalo pro město nepřiměřené zatížení, jelikož jde o regulační poplatek, nikoli o zdroj příjmů města. Pouhá skutečnost, že výše plateb je regulační, však není dostatečným důvodem k jejich vyžadování za užívání vyhrazeného parkovacího stání od osoby s postižením. Potřeba osoby se zdravotním postižením parkovat v blízkosti jejího bydliště je vždy (v míře závislé na povaze jejího postižení) vyšší než potřeba parkování lidí bez postižení, jelikož na této možnosti může z velké části záviset její celková schopnost mobility a zapojení do života společnosti. Jestliže město chce skrze platby regulovat počet vyhrazených parkovišť z důvodu, že ve městě je problematické zaparkovat, může být skutečnost, že je ve městě problematické zaparkovat, naopak okolností, která míru užitku vyhrazeného parkování pro osobu s postižením výrazně zvyšuje.

Tím, že město bez dalšího zatížilo platbou za užívání vyhrazeného parkování i osoby s postižením (držitele průkazů ZTP), povolení vyhrazeného parkování se pro tyto osoby mohlo stát pouze teoretickou možností a mohlo by se míjet svým účelem, kterým je zmírnění či odstranění překážek, jež brání plnému zapojení osob s postižením do společnosti. Výše platby totiž může fakticky znemožnit osobě s postižením, aby vyhrazené parkování užívala.

Je přitom třeba upozornit, že vynětí držitelů průkazů ZTP z poplatkové povinnosti je jedním z opatření, kterými zákonodárce sledoval zmírnění či odstranění překážek, které brání plnému zapojení osob s postižením do společnosti. Obce mohou svými vyhláškami osvobodit od poplatků i jiné skupiny osob, jsem však toho názoru, že by neměly zákonná ustanovení obcházet tím, že zpoplatní užívání vyhrazeného parkovacího stání (např. v podobě nájemného) pro osoby, které jsou z poplatkové povinnosti zákonem vyjmuty. Domnívám se, že mezi odůvodněné případy, kdy obce soukromoprávní platbu nemají požadovat, by měly patřit právě i osoby se zdravotním postižením, neboť na jednání obcí je zapotřebí klást i ve sféře soukromého práva vyšší požadavky, co do rovného přístupu k fyzickým osobám než na obdobná jednání soukromoprávních subjektů.

35 Ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

D. Informace o dalším postupu

Byl bych rád, kdyby se město k výše uvedenému vyjádřilo ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto posouzení. Ve stejné lhůtě se k mým závěrům může vyjádřit i stěžovatel. Posouzení zasílám starostovi města a stěžovateli.

Toto posouzení může stěžovatel využít v rámci případného soudního řízení o antidiskriminační žalobě nebo při podání podnětu ke kontrole výkonu samostatné působnosti obce Ministerstvu vnitra.

Brno 23. listopadu 2021

JUDr. Stanislav Křeček v. r.
veřejný ochránce práv
(posouzení je opatřeno elektronickým podpisem)